31972L0166

2.5.1972 ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ L 103/1

SMĚRNICE RADY
ze dne 24. dubna 1972
o sbližování právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontroly povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění

(72/166/EHS)

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na článek 100 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu,

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru,

vzhledem k tomu, že cílem Smlouvy je vytvořit společný trh, který má vlastnosti obdobné vnitřnímu trhu, a že jednou z nezbytných podmínek pro dosažení tohoto cíle je umožnit volný pohyb zboží a osob;

vzhledem k tomu, že jediným účelem hraničních kontrol povinného pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel je chránit zájmy osob, které se mohly stát obětmi nehod způsobených těmito vozidly; že existence takových hraničních kontrol vyplývá z rozdílů mezi požadavky jednotlivých států v této oblasti;

vzhledem k tomu, že tyto rozdíly jsou takové, že by mohly bránit volnému pohybu motorových vozidel a osob uvnitř Společenství; že mají tudíž přímý dopad na vytváření a fungování společného trhu;

vzhledem k tomu, že doporučení Komise ze dne 21. června 1968 o podmínkách výkonu celní kontroly cestujících překračujících hranice uvnitř Společenství členské státy vyzývá, aby kontrolovaly cestující a jejich motorová vozidla pouze za výjimečných okolností a aby odstranily fyzické zábrany u stanovišť celní kontroly;

vzhledem k tomu, že je žádoucí, aby si obyvatelé členských států začali více uvědomovat skutečnost společného trhu a aby pro tento účel byla učiněna opatření k další liberalizaci pravidel týkajících se pohybu osob a motorových vozidel mezi členskými státy; že potřebnost takových opatření opakovaně zdůraznili členové Evropského parlamentu;

vzhledem k tomu, že takové uvolnění pravidel týkajících se pohybu cestujících je dalším krokem k tomu, aby si členské státy vzájemně otevřely trhy a aby se vytvořily podmínky obdobné podmínkám vnitřního trhu;

vzhledem k tomu, že kontrolu zelených karet vozidel, která mají obvyklé stanoviště v jednom členském státě, při vstupu na území jiného členského státu lze zrušit dohodou mezi šesti národními kancelářemi pojistitelů, přičemž by každá národní kancelář v souladu s vnitrostátními právními předpisy zaručila uspokojení všech oprávněných nároků vzniklých z věcných škod a škod na zdraví, které byly způsobeny na jeho území některým z těchto vozidel, ať bylo či nebylo pojištěno;

vzhledem k tomu, že taková dohoda o zárukách předpokládá, že všechna motorová vozidla Společenství, která se pohybují na území Společenství, jsou pojištěna; že vnitrostátní právní předpisy každého členského státu by proto měly zajistit povinné pojištění vozidel pro případ občanskoprávní odpovědnosti platné na celém území Společenství; že tyto vnitrostátní právní předpisy mohou nicméně stanovit výjimky pro určité osoby a určité typy vozidel;

vzhledem k tomu, že systém stanovený touto směrnicí by se mohl rozšířit na vozidla mající obvyklé stanoviště na území kterékoli třetí země, s níž národní kanceláře šesti členských států uzavřou podobnou dohodu;

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Pro účely této směrnice se rozumí:

1. „vozidlem“ jakékoli motorové vozidlo určené k pohybu po souši, s mechanickým pohonem, nepohybující se však po kolejích, a jakékoli přípojné vozidlo, ať již připojené či nepřipojené;

2. „poškozeným“ jakákoli osoba, která má právo na náhradu jakékoli věcné škody nebo škody na zdraví způsobené vozidly;

3. „národní kanceláří pojistitelů“ profesní organizace vytvořená v souladu s doporučením č. 5, přijatým 25. ledna 1949 Podvýborem pro silniční dopravu při Výboru pro vnitrozemskou dopravu Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů, sdružující pojišťovny, které jsou v určitém státě oprávněny provozovat pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel;

4. „územím, na němž má vozidlo obvyklé stanoviště“

   — území státu, v němž je vozidlo evidováno, nebo

   — pokud se pro určitý typ vozidla evidence nevyžaduje, ale na vozidle je umístěna pojišťovací značka nebo rozlišovací značka, která je obdobou poznávací značky, území státu, v němž pojišťovací značka nebo rozlišovací značka byly vydány, nebo

   — pokud se pro určité typy vozidel nevyžaduje ani poznávací značka, ani pojišťovací značka ani rozlišovací značka území státu, v němž má držitel vozidla trvalé bydliště;

5. „zelenou kartou“ mezinárodní osvědčení o pojištění vydané jménem národní kanceláře v souladu s doporučením č. 5, přijatým 25. ledna 1949 Podvýborem pro silniční dopravu při Výboru pro vnitrozemskou dopravu Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů.

Článek 2

1. Členské státy upustí od vykonávání kontrol pojištění pro případ občanskoprávní odpovědnosti u vozidel, která mají obvyklé stanoviště na území jiného členského státu.

Stejně tak členské státy upustí od vykonávání kontrol pojištění u vozidel, která mají obvyklé stanoviště na území třetí země a vstupují na jejich území z území jiného členského státu. Členské státy však mohou provádět namátkové kontroly.

2. Pokud jde o vozidla, která mají obvyklé stanoviště na území členského státu, uplatní se ustanovení této směrnice, s výjimkou článku 3 a 4,

— poté, co bude mezi šesti národními kancelářemi pojistitelů uzavřena dohoda, podle níž každá národní kancelář v souladu s vlastními vnitrostátními právními předpisy o povinném pojištění zaručí vyřízení nároků souvisejících s nehodami, k nimž došlo na jejím území a které byly způsobeny vozidly s obvyklým stanovištěm na území jiného členského státu, ať už tato vozidla jsou či nejsou pojištěna,

— od data, které Komise stanoví poté, co v úzké spolupráci s členskými státy zjistí, že taková dohoda byla uzavřena,

— po dobu trvání této dohody.

Článek 3

1. Každý členský stát přijme s přihlédnutím k článku 4 veškerá nezbytná opatření, aby zajistil, že občanskoprávní odpovědnost z provozu vozidel, která mají obvyklé stanoviště na jeho území, byla kryta pojištěním. Rozsah pojištěné odpovědnosti a podmínky pojistného krytí se určí na základě těchto opatření.

2. Každý členský stát je povinen přijmout veškerá nezbytná opatření, aby pojistná smlouva kryla také

— podle právních předpisů platných v ostatních členských státech jakoukoli věcnou škodu nebo škodu na zdraví způsobenou na území těchto států,

— jakoukoli věcnou škodu nebo škodu na zdraví, kterou utrpí příslušníci členských států během přímé cesty mezi dvěma územími, na něž se vztahuje Smlouva o založení Evropského hospodářského společenství, neexistuje-li národní kancelář pojistitelů odpovědná za území, kterým projíždějí; v tom případě je věcná škoda nebo škoda na zdraví kryta podle zákonů o povinném pojištění platných v členském státě, na jehož území má vozidlo obvyklé stanoviště.

Článek 4

Členský stát se může odchýlit od článku 3, pokud jde o

a) určité fyzické nebo právnické osoby, veřejnoprávní nebo soukromoprávní; příslušný stát sestaví seznam takových osob a oznámí jej ostatním členským státům a Komisi.

Členský stát, který takto postupuje, přijme potřebná opatření, aby zabezpečil, že bude vyplacena náhrada za jakoukoli věcnou škodu nebo škodu na zdraví způsobenou na území jiných členských států vozidly, která takovým osobám patří. Zejména určí v zemi, kde vznikne věcná škoda nebo škoda na zdraví, orgán nebo subjekt odpovědný za odškodnění poškozených v souladu s právními předpisy uvedeného státu v případech, kdy postup stanovený v čl. 2 odst. 2 první odrážce nelze použít. Přijatá opatření oznámí ostatním členským státům a Komisi,

b) určité typy vozidel nebo určitá vozidla, která mají zvláštní poznávací značku; příslušný stát sestaví seznam takových typů nebo takových vozidel a oznámí jej ostatním členským státům a Komisi.

V tom případě si ostatní členské státy zachovají právo při vstupu takového vozidla na jejich území požadovat, aby držitel takového vozidla měl platnou zelenou kartu nebo aby na hranicích uzavřel pojistnou smlouvu hraničního pojištění splňující požadavky dotyčného členského státu.

Článek 5

Každý členský stát zabezpečí, aby způsobí-li na jeho území nehodu vozidlo, které má obvyklé stanoviště na území jiného členského státu, národní kancelář pojistitelů, aniž by tím byl dotčen závazek, o němž se hovoří v čl. 2 odst. 2 první odrážce, získala informace

— o území, na němž má toto vozidlo obvyklé stanoviště, a o jeho poznávací značce, pokud existuje,

— pokud je to možné, o údajích o pojištění vozidla obvykle uváděných v zelené kartě, které má k dispozici držitel vozidla, v rozsahu požadovaném členským státem, na jehož území má vozidlo obvyklé stanoviště.

Každý členský stát také zajistí, aby tato kancelář sdělila tyto informace národní kanceláři pojistitelů státu, na jehož území má vozidlo obvyklé stanoviště.

Článek 6

Každý členský stát přijme veškerá vhodná opatření k zabezpečení toho, aby vozidla, která mají obvyklé stanoviště na území třetí země nebo na mimoevropském území členského státu a vstupují na území, na něž se vztahuje Smlouva o založení Evropského hospodářského společenství, se nebudou na jeho území používat, ledaže jsou všechny případné věcné škody nebo škody na zdraví způsobené těmito vozidly kryty v souladu s požadavky jednotlivých vnitrostátních právních předpisů různých členských států o povinném pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel na celém území, na něž se vztahuje Smlouva o založení Evropského hospodářského společenství.

Článek 7

1. Každé vozidlo, které má obvyklé stanoviště na území třetí země nebo na mimoevropském území členského státu, musí být před vstupem na území, na němž platí Smlouva o založení Evropského hospodářského společenství, opatřeno buď platnou zelenou kartou, nebo potvrzením o hraničním pojištění, které prokazují, že vozidlo je pojištěno v souladu s článkem 6.

2. S vozidly, která mají obvyklé stanoviště ve třetí zemi, se však zachází jako s vozidly, která mají obvyklé stanoviště ve Společenství, jestliže národní kanceláře všech členských států, každá zvlášť a každá podle vlastních vnitrostátních právních předpisů o povinném pojištění zaručí, že vypořádá nároky související s nehodami, ke kterým dojde na jejich území a jsou způsobeny těmito vozidly.

3. Komise poté, co v úzké spolupráci s členskými státy zjistí, že závazky zmíněné v předchozím odstavci byly přijaty, stanoví od kterého data a pro které typy vozidel členské státy nebudou vyžadovat předložení dokladů uvedených v odstavci 1.

Článek 8

Členské státy uvedou nejpozději do 31. prosince 1973 v účinnost opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí a uvědomí o nich neprodleně Komisi.

Článek 9

Tato směrnice je určena členským státům.

V Bruselu dne 24. dubna 1972.

Za Radu

předseda

G. THORN